

[Freddy Madsen]

og diskutere sig til rette i disse nævn, at det vil være meget sjældent, at der vil være brug for afstemninger. Derfor tror vi ikke, at det er så afgørende, om det er to, tre eller fire repræsentanter, der er for hver gruppe, blot man fastholder princippet om denne nogenlunde ligelige fordeling mellem de grupper, som vi primært mener det drejer sig om.

Det er også rigtigt, som det er fremhævet fra flere sider, at der er inkonsekvens i vores forslag om de problemer, der er med hensyn til elevernes indflydelse, hvor meget de skal have ret til osv. Vi har også igennem undervisningsudvalget fået et svar fra justitsministeriet om, hvordan det vurderer mulighederne for at pålægge eleverne ansvar og indflydelse på disse forskellige områder. Jeg synes, det afgørende her er, at justitsministeriet giver, synes jeg, meget vidtrækkende muligheder for, at eleverne kan opfylde deres medindflydelse. Der er kun ét område, der afgørende tages forbehold for – og det er også derfor, vi har taget forbehold i vores forslag – og det er spørgsmålet om stillingtagen til personers privatliv. Der mener vi også, at det kan være betænkeligt, når det drejer sig om det, der i realiteten kan blive tilfældet, selv om jeg tror, det vil blive de ældste elever, nemlig at pålægge 12-13-årige tavshedspligt i forbindelse med diskussioner om sådanne sager. Jeg ved, at elevernes organisation også er indstillet på, at der på disse områder nødvendigvis må være nogle indskrænkninger. Men jeg synes, at de skal være færrest mulige, og, som vi har nævnt i vores forslag, at retningslinjerne må udarbejdes sådan, at konkrete klager om disse problemer også kan fremføres af eleverne og behandles med deres medvirken.

Og så til slut et par ord om en række af de misforståelser, der hersker. Jeg vil gerne gentage, at det er ikke vores opfattelse, at det skal være sådan, som nogle siger i et forsøg på mistænkeliggørelse, at skolenævnene nu skal bestemme alting, og at vi ønsker den mest udprægede decentralisering. Vi mener, at der er nogle fælles retningslinjer, der skal fastsættes af dette ting eller af undervisningsministeriet, som vi delegerer disse ting til, retningslinjer, der kan sikre, at undervisningstilbuddet over hele landet er det samme. Der skal tilsikres eleverne, hvor de end bor i landet, den samme undervisning eller de samme normer for undervisningen. Vi er

også enige i, at det er de folkevalgte råd, nemlig kommunalbestyrelserne, der i fastlæggelsen af hovedretningslinjerne for kommunernes skolevæsen i spørgsmålet om økonomien bl. a. må være de ansvarlige.

Men det, der er det afgørende, er, at alt det, der derudover kan delegeres ud, lægges ud til skolenævnene ikke bare som tilsynsmyndighed, men som bestemmende myndighed. Det synes vi der er behov for, og det er denne udvidelse af kompetencen for skolenævnene, der er det bærende i vores forslag; det betyder også, at forældrene vil få en langt større indflydelse på skolens situation, end de har i dag. Jeg er enig i de bemærkninger, der er sagt om, at vi har denne skæve sociale fordeling i skolenævnene, men det hænger jo i høj grad sammen med, at der ikke på stedet udføres et stykke arbejde for at skabe aktivitet, for virkelig at inddrage forældrene i beslutningsprocessen.

Tove Jørgensen (DKP):

Den ordning, vi har i dag med skolenævn ved de forskellige skoler, er et stykke pseudodemokrati, som sjældent er set mere rendyrket. Det er sådan, at der reelt ikke er nogen indflydelse for nævnsmedlemmerne i skolenævnene. Det giver sig da også udtryk i, at der i samtlige skolenævn i alle landets kommuner er en meget stor afgang i nævnsperioden, folk føler simpelt hen ikke, at den tid, de bruger dér, er rimeligt anvendt.

Det, man nu fra flere ordføreres side har nævnt, er, at vi skal tillægge nævnenes tilsynsfunktion den afgørende rolle, og det har også tidligere været fremhævet, at forældrene gennem disse skolenævn virkelig har fået indflydelse på skolen. Det er jo ikke rigtigt. Jeg sidder selv som medlem af et skolenævn, så jeg ved godt, hvad jeg taler om.

Men der er også nogle modsætninger fremme i denne debat, når man taler om, at det er tilsynsfunktionen, der skal være det afgørende, for som det er i dag, er der på papiret tillagt nævnene besluttende myndighed, for det første vedrørende den enkelte skoles budget, for det andet vedrørendes skema og fagfordelingen og for det tredje vedrørende skolens ordensregler. Og derudover er der tale om en godkendelse af undervisningsmidlerne. Det er ikke tilsynsfunktioner, det er styringsfunktioner. Men når de ikke virker